

som jeg har talt til dig om. Det har unægtelig ærgret mig ikke saa lidt, at den Fyr saadan har tilegnet sig, ja rent ud stjaalet mine gamle Ideer og slaaet sig op paa dem. Kan du tænke dig, han skal forleden have proklameret i Aarhus, at det nu var hans Agt efter at have underlagt sig Provinserne at erobre ogsaa København for sin — alt-saa for min — Vesthavnsplan. Det stod i Avisen igaar, og han skal nok virkelig allerede have indbudt til et Møde derinde i næste eller næstnæste Uge. Jeg kunde nu nok have Lyst til at benytte Lejligheden til at spille den frække Karl et Puds og staa op ved det Møde og rolig forklare Forsamlingen Sagens Forhistorie. Jeg har nogen Grund til at tro, at det ikke vilde falde mig vanskeligt at gøre min Ret gældende overfor et københavnsk Publikum. Man kender ham vist godt nok derinde som den Charlatan, han er; og jeg tænker, at der baade mellem de Teknikere og de Presse-mænd, der møder op ved en saadan Lejlighed, kan være dem, som endnu vil kunne huske min Pjece.»

»Aa, hvad vil du nu grave op i saadanne gamle Sager for? Det faar du saamænd ingen Glæde af.«

»Du synes ikke om det? Ja ja — vi faar nu se!« sagde Per, han gik med Hænderne paa Ryggen og knipsede med Fingrene.

»Jeg synes, du skulde lade Fortiden hvile, Per.